

Mint református ember, mindig szívesen kereste fel a magyar egyházakat s ezen a révén ismertem meg én is, mikor a pittsburghi református egyház papja voltam. Amikor a Református Egyesület központi irodája Washingtonba került, Johnson alezredes ezt megtudva, egy rövid otlléte alkalmával felkeresett, amikor hosszasan elbeszélgettünk. Akkor North Carolinába volt beosztva, mint az állam tartalékos tisztjeinek felügyelője, de ő maga természetesen aktív szolgálatban volt.

Amikor 1939-ben megjelent "Lincoln magyar hősei" című könyvem, neki is elküldtem egy példányt, amit rendkívül megleghangu levélben köszönt meg. Most előkerestem a levelét, amelyben többek között tökéletes magyarsággal ezeket írja: "A könyvek már egy hete itt várták visszaérkezésemet Louisiana államból, ahol táborig szolgálatban voltam. Különös érdeklődéssel olvasom a magyar hősök életrajzi feljegyzéseit. Őszintén mondhatom, hogy ezzel a munkával nemcsak a magyar hősök emlékének tett szolgálatot, hanem az amerikai magyarságnak is, amely bizony büszke lehet arra, hogy az ő véréből

is került sok derék hős, aki harcolt és feláldozta életét azért, hogy az Unió mindenképpen és mindörökre a szabadság igazi hazája maradjon. Érdekes, hogy a világháború idején egy néhány hétig közvetlenül Mihalótzty ezredes emlékköve mellett táboroztam a Chickamauga háterén."

A levélben azonban egyéb is van, ami ugyancsak azt igazolja, hogy a magasrangu, magyar származásu amerikai tiszt sokoldalú munkája közben is megtartotta érdeklődését a magyar dolgokkal szemben.

Könyvemben — mert akkor úgy tudtam, — azt irtam, hogy Stahel-Számvald Gyula tábornok volt az egyetlen a polgárháborús magyarok között, akit a Kongresszus a legmagasabb kitüntetéssel, a "Congressional Medal of Honor"-ral tüntetett ki, 29 esztendővel ezelőtt, a piedmonti, Va. csata után, amelyet az Unio hadserege főleg a magyar tábornok vitézsége és taktikája következtében nvért meg.

